

Иван Вазов

Да псувам и да хрaчъ...

(Посвещава се на една черна кожа)

Да псувам и да храчъ
е моето призвание;
безцелно аз не влачъ
това съществуване.

В калта да се тъгразъ
реши съдбата сляпа;
аз много низко лазъ,
затуй по-харно хапа.

Пълза, но искам исто
и вас в калта да чуйъ
съзра ли нещо чисто,
аз трябва да го плюйъ.

Със вяра бях, обаче
за злато съм я дал:
да имах купувачи,
и себе бих продал.

Казуват, че у нас е
такваз постъпка черна.
Какво да права? Таз е
натурата ми скверна.

Затуй и мен ми връщат
със нравствени заплювки;
но никак ме не мръщат
таквиз едни милувки.

Па и да предположа,
че срам ме зачървява,
по мойта черна кожа
това се не познава.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9716>]